

Ongeremde kinderpraat

Fluohesje: check! Helm: check! Fietsslots: Check! Rugzak met drinkfles, fruit, muziekboeken en gsm-nummer van mama (want je weet maar nooit!): Check! Daar gaat hij dan, onze oudste zoon, alleen. Hij fietst naar de muziekschool; twee dorpen en 5 eindeloze kilometers verder. Dit langs een baan waar de onwaarschijnlijke snelheid van 70km/u toegestaan is en die grotendeels door donkere bossen loopt.

Oké, oké, oké... ik dramatiseer. We hebben de weg sinds het begin van het schooljaar samen geoefend. En er is bijna de hele weg een goed onderhouden fietspad. En er is een diepe gracht die het fietspad van die snelheidsbaan scheidt. Toch ben ik blij als hij 2 uur later bezweet de oprit opdraait op zijn fiets.

Loslaten noemt dat dan, en vertrouwen: vertrouwen in jezelf als ouder - we deden alle voorbereidingen die mogelijk waren - en vertrouwen in je zoon. Hij is 9 jaar en kan echt wel fietsen en het verkeer inschatten. Maar het meest geruststellende: vertrouwen in God. Hij heeft de uiteindelijke regie van ons leven in Zijn handen, dus ook van die gevaarlijke, angstige tocht naar de muziekschool.

Ondertussen vecht de kleinste ook om losgelaten te worden.

Sinds hij naar de kleuterschool gaat, is het enige wat hij doet, iets wat hij zélf doet. Je kan het je al voorstellen: ochtendspits ten huize De Laet. Er valt een volle mok met melk (natuurlijk, lege mokken vallen niet bij ons), eentje heeft een ongelukje gehad 's nachts en de turnpantoffels blijken spoorloos.

Maar hé, Juda gaat zélf zijn sokken aandoen, tegen een tergend traag tempo. Idem voor de schoenen. Idem voor de jas. Hij zal ook zélf zijn boekentas inladen, zélf zijn boekentas op de rug dragen tot aan de auto, de volle 10 meter! Oja, nog iets dat ze op school leren 'Ik moet handjes wassen... met zeep!'. Ook na elke druppel pipi die onze nog niet helemaal zindelijke kleuter doet.

Het contrast kan niet groter zijn met de avondspits aan de

schoolpoort. Onze o zo zelfbewuste en zelfstandige kleuter steekt zijn boekentasje naar mij uit met de vraag: 'Mama boekentasje dragen?', gevolgd door uitgestoken armpjes naar omhoog 'Mama mij ook dragen?'... Oef, hij is mama nog niet ontgroeid.

Soms kunnen we na een dag zo moegestreden zijn van alles zélf te willen doen. Op onze manier, want wij weten natuurlijk wat de beste manier is. Teleurstellend als dan uiteindelijk blijkt dat we op die dag toch niet alles onder controle gehad hebben. We hadden nog zo'n goed schema opgesteld, alles tot in de puntjes voorbereid, niks kon er misgaan. En toch... wat heerlijk om dan even naar de Vader te gaan en te vragen: 'Papa', wil je mij ook helpen?'...

Ann Van der Flaas, jongensmama